

Kalbimin Efendisi

Peygamberimizin^(sav)

Mekke
Dönemi

Salih Suroç

Siyer Ödüllü Yazar

KALBİN EFENDİSİ 2

Peygamberimizin^(sav) Mekke Dönemi

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Zozan Demirci
Kapak Tasarım Erdi Demir
İç Tasarım Nagihan Atay

3. Baskı Nisan 2017

Uluslararası Seri No

ISBN 978-605-08-2394-3

9 786050 823943

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 4116

GENÇ OKURLAR İÇİN / 6

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2016 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

1. Bölüm

Kutlu Müjde Kutlu Görev.....	9
İlk Müslüman Çocuk: Hazreti Ali.....	17
Sadık Dostun İmanı.....	23

2. Bölüm

Putu Tapanların Baskısı.....	27
Sa'd ve Annesi.....	31
Önce En Yakın Akrabalar... ..	39
Fakirin ve Kimsesizlerin Dostuydu.....	43

3. Bölüm

Safa Tepesi'nden Seslenişi.....	49
Tuhaf Bir Adamdı Ebu Leheb!.....	53
“Gel Liderimiz Ol...”.....	57

4. Bölüm

Aslan Avcısı Hamza	61
“Ay’ı ve Güneş’i Ellerime Verseler de!”	67
Engel Tanımıyordu	71
Önünde Hendek Açılınca.....	75

5. Bölüm

Ömer Müslümanlar Safında.....	79
Dolunay’ın İki Parçaya Ayrılması	91
Amcasının Vefatı	99
Hazreti Hatice’nin Vefatı.....	105
“Onlardan, İmanlı Bir Nesil Çıksın İsterim...”	113
Kudüs’e ve Gökyüzüne Harika Yolculuğu.....	125

6. Bölüm

Hicret Müjdesi	131
Son Tuzakları	133
Hicret Emri Alınca	135
Planları Boşa Çıkınca.....	141
Medine O’nu Bekliyordu.....	147
Keçiden Süt İkramı	149
Sürâka’nın Macerası	153

1. Bölüm

Kutlu Müjde Kutlu Görev

Kırk yaşındaydı. Hira mağarasında yine bir gün yalnız başınaydı. Yıllardan beri Mekke'den beş kilometre kadar uzakta olan Nur Dağı'ndaki bu mağaraya gelmeyi adet edinmişti. Bir ay süreyle burada kalır, vaktini ibadet ve tefekkürle geçirirdi. Şimdi de bu küçük mağara, bu sürede hem mescidi, hem mektebi, hem düşünce mekânı, hem de evi olacaktı. Orada ibadet edecek ve Kâinat Kitabı'nı okuyup düşünecekti. Kendini bildi bileli hep düşünürdü zaten. Bu kadar büyük ve mükemmel kainat niçin yaratılmıştı? Canlı varlıklar arasında en güzeli ve en seçkini olan insanın yaratılış gayesi neydi? Canlı cansız tüm varlıklar insanın dünyasını şenlendirmek ve ona hizmet için yaratılmıştı. Demek ki Yüce Allah^(cc), insana değer veriyor ve onu seviyordu. Öyleyse insanın da kendisini yaratıcısına sevdirmesi gerekmez miydi? Ama bunu nasıl yapmalıydı? Sürekli bunları düşünür dururdu...

Mektep, medrese görmemişti Peygamber Efendimiz^(sav). Okuma yazma bilmezdi. Fakat Kâinat Mektebi'nin en zeki ve en ciddi talebesiydi. Yaşadığı yörenin halkı kırılan, dökülen, batan ve kaybolup giden fanî şeylere inanıp saygı gösterirken O^(sav), bunlardan nefret ederdi. Gönlünde “Bir” ve “Tek” olan Yüce Allah'a^(cc) olan imanı ve sevgisi vardı. O'nu^(cc) sever ve rızasını arardı.

Ramazan ayının başında Hira mağarasına gelip yerleşmişti. Ayın on altısında gece vakti uyku ile uyanıklık arasında bir halde iken bir ses duydu:

“Ey Muhammed! Ben, melek Cebrail'im. Allah, seni peygamber olarak seçti ve bunu bildirmek için beni gönderdi.”

Gözlerini açtı. Kimseyi göremedi. Heyecandan titriyordu. Kendine geldiğinde tan yeri ağarmak üzereydi. Duyduğu gerçek miydi, yoksa bir rüya mıydı, kestiremedi. O^(sav) da bir peygamberin beklenmekte olduğunu biliyordu. Fakat beklenenin kendisi olacağından habersizdi. O ana kadar bu yönde birtakım işaretler almasına rağmen tam emin değildi. Altı ay boyunca rüyalar görmüştü. Rüyalarının aynen gerçekleştiğini görünce hayretler içinde kalıyordu. İbrahim, Musa ve İsa peygamberler de kutsal görev verilmeden önce böyle rüyalar görmüşlerdi. Demek bu rüyalar, peygamberlik görevinin verilmesi için bir ön

hazırlık niteliğindediydi. Sonra o yaşına kadar duymadığı bazı sesler duymuş, görmediği ışıklar gözüne görünmeye başlamıştı. Bütün bu olup bitenlerden tedirgin olmuştu. Yaşadıklarını sadece tedirginliğini fark eden sevgili eşine anlatabiliyordu. Bütün bu yaşadıklarından sonra da vahiy meleği Cebrail gelmiş ve O'na^(sav) “Sen Allah’ın Peygamberisin!” diye seslenmişti.

Yeniden ibadetiyle meşgul olmaya başladıysa da içi rahat değildi. O günü iki üç seneden beri gördükleri ve duydukları üzerinde düşünerek geçirdi. Akşam olunca yeniden ibadet ve dualarına devam etti.

Ramazan ayının on yedisi, pazartesi günü, seher vaktiydi. Birden karşısında yüzü pırıl pırıl parlayan güzel bir insan gördü. Bu, aslında bir gün önce kendisine seslenen insan suretine girmiş melekti. Yani Cebrail’di. Gelmiş geçmiş bütün peygamberlere Allah’ın^(cc) emir ve yasaklarını getiren melek.

Melek, O'na^(sav) tatlı bir sesle:

“Oku!” dedi.

Peygamber Efendimiz’in^(sav) yüreği müthiş bir heyecanla sarsıldı.

“Ben, okuma bilmem.” dedi titreyen sesiyle.

Melek, O'nu^(sav) alıp kucakladı ve kuvvetlice sıktıktan sonra:

“Oku!” diye seslendi yeniden.

Cevabı aynı oldu Peygamberimizin^(sav):

“Ben, okuma bilmem!”

Melek Cebrail, O’nu^(sav) yeniden kucaklayıp aynı şiddette sıktıktan sonra tekrar:

“Oku!” dedi.

“Okuma bilmem ki.” diye cevap verdi yine. Ardından:

“Söyle, neyi okuyayım?” diye sordu Peygamberimiz^(sav).

Hazreti Cebrail, bu sefer tatlı bir sesle Allah’tan^(cc) getirdiklerini okudu:

“Yaratan Rabbinin adıyla oku!

O, insanı bir kan pıhtısından yarattı.

Oku! Rabbin sonsuz kerem sahibidir.

O Rab ki, kalemle yazmayı öğretti.

İnsana, bilmediği şeyleri belletti.” (Alâk Suresi. Ayet: 1-5)

Peygamber Efendimiz^(sav), korku ve heyecanın kucağına düşmüştü o an. Kâinat çapında yüce bir davanın omzuna yüklenmesinin hayret ve şaşkınlığını yaşıyordu. Bizzat konuştuğu dille okunan âyetleri kelimesi kelimesine tekrarlardı. İnen bu ilk âyetler hafızasına ve kalbine yerleşmişti.

Bir süre sonra titremesi geçmiş, ruhuna eşsiz bir huzur gelmişti. Etrafa baktı. Kimseyi göremedi. Melek birden kaybolmuştu. O anki görevi bitmişti demek. Mağarada yine yalnızlığıyla baş başa kalmıştı.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte mağaradan çıktı. Nur Dağı'ndan ağır adımlarla inerken bir ses duydu. Kutlu müjdeyi bir kez daha haber veriyordu ses: "Ey Muhammed! Sen, Allah'ın Peygamberisin! Ben de Cebrail'im."

Gökyüzüne baktı. Melek Cebrail'i gördü. Durduğu yere öylece çakılıp kaldı sanki. Hangi tarafa döndüyse gördüğü aynı melekti. Neden sonra Cebrail^(as) gözden kayboldu. Tekrar yoluna devam etti. Kalbi ürperiyor, bedeni titriyordu. Yeniden sesler duydu:

"Selâm sana ey Allah'ın Peygamberi!"

Durup etrafına baktı, hiçbir canlı göremedi. Belli ki Yüce Allah^(cc), ağaca ve taşta Peygamberliğini tebrik ettirip alkışlatıyordu. Çünkü O'nun^(sav) insanlığa sunacağı iman nuru ile kâinat, Yüce Allah'ın^(cc) bir kitabı olarak bilinecekti. İçindeki canlı cansız her varlık ilahî bir sanat olarak görülecekti. Eşyanın hakikati ve gerçek değeri o nur ile anlaşılacaktı.

Dağdan nasıl indiğini, onca yolu nasıl yürüdüğünü anlamadan kendini vefalı eşinin yanı başında buldu. Yüzü bembeyazdı. Titriyordu. Hazreti Hatice, O'nu^(sav) bu hâliyle görünce kaygılandı. O'nu^(sav) kucakladı, parlayan alnından sevgi ve saygıyla öptü önce.

Sonra;

“Sevgili Muhammed'im!” dedi. “Alnınızda parlayan bir nur var, şimdiye kadar görmediğim bir nur. Bir de siz gelince nefis bir koku yayıldı evimin her tarafına.”

Ardından, “Nedir bu halin?” diye soracak oldu. Peygamber Efendimiz^(sav), sedire uzanıp, “Beni örtünüz! Beni örtünüz!” deyince, sormadı.

Hazreti Hatice, üstünü örttü. Titremesi geçince kalktı. Sevgili eşinin gözlerine tebessümle bakıp görüp duyduklarını anlattı. Sonra da:

“Bana bir şeyler oluyor Hatice,” dedi. “Bir zararın, bir kötülüğün bana erişmesinden endişe ediyorum!”

Hazreti Hatice bilgili ve kültürlü biriydi. Anlayış ve sezgisi güçlüydü. O ana kadar da Efendisinde^(sav) birçok olağanüstü haller görmüştü. Mübarek başını kucığına yasladı usulca. Ardından tatlı diliyle sakin ve net konuştu:

“Korkma, kaygı duyma ve üzülme ey Muhammed! Sen ki, sözün doğrusunu söylersin, emaneti gözetirsin. Sen ki, akrabalarına yakın ilgi gösterir, komşularına nazik ve şefkatli davranırsın. Sen ki, fakirlere yardım eder, gariplere evinin kapısını açıp misafir edersin. Sen ki, haksızlığa uğrayanların hakkını ararsın. Yüce Allah, senin gibi bir kulunu hiç utandırır mı? Sana zarar gelmesine hiç izin verir mi? İnanıyorum ki bu, Allah'ın^(cc) çağrısıdır sana. Gönlünü sağlam tut.”

Hazreti Hatice, o an sevinçten uçuyor gibiydi. Sevgili Efendisini parlak bir geleceğin beklediğini görür gibi anlamıştı. Peygamber Efendimiz'i (sav) alıp amcasının oğlu Varaka'ya götürdü. Varaka, Hristiyan'dı. Yörede mukaddes kitapları okuyup anlayan birkaç kişiden biriydi. Peygamber Efendimiz (sav) görüp duyduklarını anlattı ona.

Yaşlı Varaka:

“Müjde ey Muhammed!” dedi. “Gördüğün Melek, vahiy meleği Cebrail (as)'dir. Musa Peygambere (as) de görünen oydu. Sen ise, gelmesi beklenen Peygambersin! Bundan emin olabilirsin.”

Hazreti Hatice, evlendiği günden beri eşsiz bir sevgi ve saygıyla bağlıydı Efendisine (sav). O an peygamberliğini de tereddüt etmeden kabul etti ve ilk Müslüman kadın olma şerefine erişti. Hayatı boyunca da Yüce Efendisinin (sav) dert ortağı ve sırdaşı oldu.

İlk Müslüman Çocuk: Hazreti Ali

Peygamber Efendimiz^(sav), Hazreti Ali'yi henüz dört-beş yaşında iken babasının izniyle yanına almıştı. Adını da kendisi koymuştu. Temiz yürekli ve zeki biriydi Ali. O yaşından itibaren “Güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim.” buyuran Peygamber Efendimiz'in^(sav) eğitimi ile büyümüş, on yaşına gelmişti. Peygamber Efendimiz'in^(sav) hayatındaki değişiklikleri, o yaşına kadar evde görmediği farklı durumların nedenini merak ediyordu. Bir gün, Peygamber Efendimiz^(sav) ile Hazreti Hatice'nin birlikte namaz kıldıklarını görünce merakı daha da arttı. Onlar namazlarını bitirip dualarını ettikten sonra küçük Ali merakını gidermek için sordu:

“Şimdiye kadar yaptığınızı görmediğim bir şey bu. Nedir bu yaptığınız?”

Peygamber Efendimiz'e^(sav), kutsal görev verilmişti fakat bunu halka açıklama emrini henüz almış değildi. Ancak Ali'ye güveniyordu ve sırrını saklayacağından emindi. Dizine oturttu onu. Başını şefkatle okşadı.

“Sevgili Ali!” dedi. “Âlemlerin Rabbi, bana Peygamberlik görevi verdi. Ben de O'nun için namaz kılıyorum.”

“Bunu sizden ilk defa duyuyorum. Âlemlerin Rabbi de kim?”

Peygamber Efendimiz^(sav), saçlarını okşamayı sürdürüp anlattı:

“Âlemlerin Rabbi, bir ve tek olan Allah'tır. Her şeyi yaratan O'dur. Her canlıya rızkını veren de O'dur. Gücü sonsuzdur. Hayatı da ölümü de veren O'dur. Ben, seni de bir ve tek olan Allah'a iman etmeye ve Peygamberliğimi doğrulamaya davet ediyorum.”

“Sana güvenim sonsuz.” dedi Ali. “Bunca yıldır, senden hep iyilik, güzellik ve doğruluk gördüm. Fakat bu anlatıkların çok ciddi şeyler, yalnız başıma karar vermem zor. Babama danışmadan bu konuda bir karar vermeyi uygun bulmam.”

Peygamber Efendimiz^(sav), küçük Ali'nin duygularını samimiyetle ifade etmesine sevindi.

“Ali,” dedi. “Seni davet ettiğim şeyi insanlara anlatma emrini henüz almış değilim. Kabul edip etmemekte

serbestsin elbette. Ama eğer kabul etmeyeceksen bunu şimdilik gizlemeni istiyorum!”

“Peki,” dedi Ali.

Geceydi. Kalkıp yatağına gitti Ali. Günün ilk ışıklarıyla birlikte sevinçle yatağından fırladı. Peygamber Efendimiz’in (sav) yanına vardı ve heyecanla:

“Düşündüm ki,” dedi. “Yüce Allah, beni yaratırken babama sormadı. Ben, O’nun varlık ve birliğine iman edip görevlendirdiği Peygamberini tasdik etmek için neden gidip babama danışayım ki?”

Ali’nin zekice sözlerinden mutlu oldu Peygamber Efendimiz (sav). Sevgiyle kucaklayıp alnından öptü.

“Sana yakışan, senden beklediğim de buydu zaten Ali.” dedi.

Yüce Ali’nin yüreği sevinçle dolmuştu o an.

“Anlat bana ey Allah’ın Resûlü, dinini anlat!” dedi heyecandan titreyen sesiyle.

Peygamber Efendimiz (sav), tertemiz saçlarını okşadı ve mis kokan alnından tekrar öperek İslam dinini anlattı ona. Ali o an iman etti ve ilk Müslüman çocuk olma şerefine erdi.

O andan itibaren Hazreti Ali, hep Peygamber Efendimiz (sav) ile beraber oldu. Kâbe’de ibadet ederken,

vadilerde namaz kılarken ve evinde dua ederken hep yanında idi.

İslâm'ın ilk günlerinde namaz, sabah ve akşam vakitlerinde ikişer rekât olarak kılınıyordu. Peygamber Efendimiz^(sav), henüz peygamberliğini insanlara ilan etmediği için genelde namazlarını Mekke'nin تنها yerlerinde kılardı.

Yine bir gün Mekke'nin dışında bir ağacın altında Hazreti Ali ile birlikte namaz kılarken Ebu Talib çıkageldi. Ebu Talib, Hazreti Ali'nin babası, Peygamber Efendimiz'in^(sav) ise amcasıydı. Oğlunun henüz Müslüman olduğunu bilmiyordu. Davranışlarını garipsedi. Peygamber Efendimiz'den^(sav) yeni dini anlatmasını istedi. Peygamber Efendimiz^(sav), İslâm'ın insanlığa gönderilen son din olduğunu, bu dinde Yüce Allah^(cc) dışında hiç kimseye ve hiçbir şeye ibadet edilmeyeceğini anlattı. Sonra da amcasını Müslüman olmaya davet etti. Ebu Talib, çağrısını kabul etmedi ama her zaman kendisini koruyup kollayacağına söz verdi. Ardından Ali'ye döndü:

“Sevgili oğlum.” dedi. “Bil ki Muhammed seni hep iyiliğe, güzelliğe davet eder. Ben şu an için inandığım şeyleri terk etmeyi kendim için uygun bulmuyorum, ama sen asla O'ndan ayrılma.”

Hazreti Ali, Peygamber Efendimiz'in^(sav) son nefesine kadar hep yanında oldu. İmanı, dini ve Peygamberi uğ-

runda yiğit çizgisinden bir an bile ayrılmadı. Gönülden sevdiği Yüce Peygamberi (sav) uğrunda birçok sıkıntılara katlandı, birçok fedakârlık gösterdi.